

Maisteri Erkki Reijonen †

Lehtemme painoon mennessä viime lauantaina saimme kuulla surusanoman seuramme kunniajäsenen, fil. maisterin ja Suomen entisen edustajan Virossa, *Erkki Reijosen* kuolemasta.

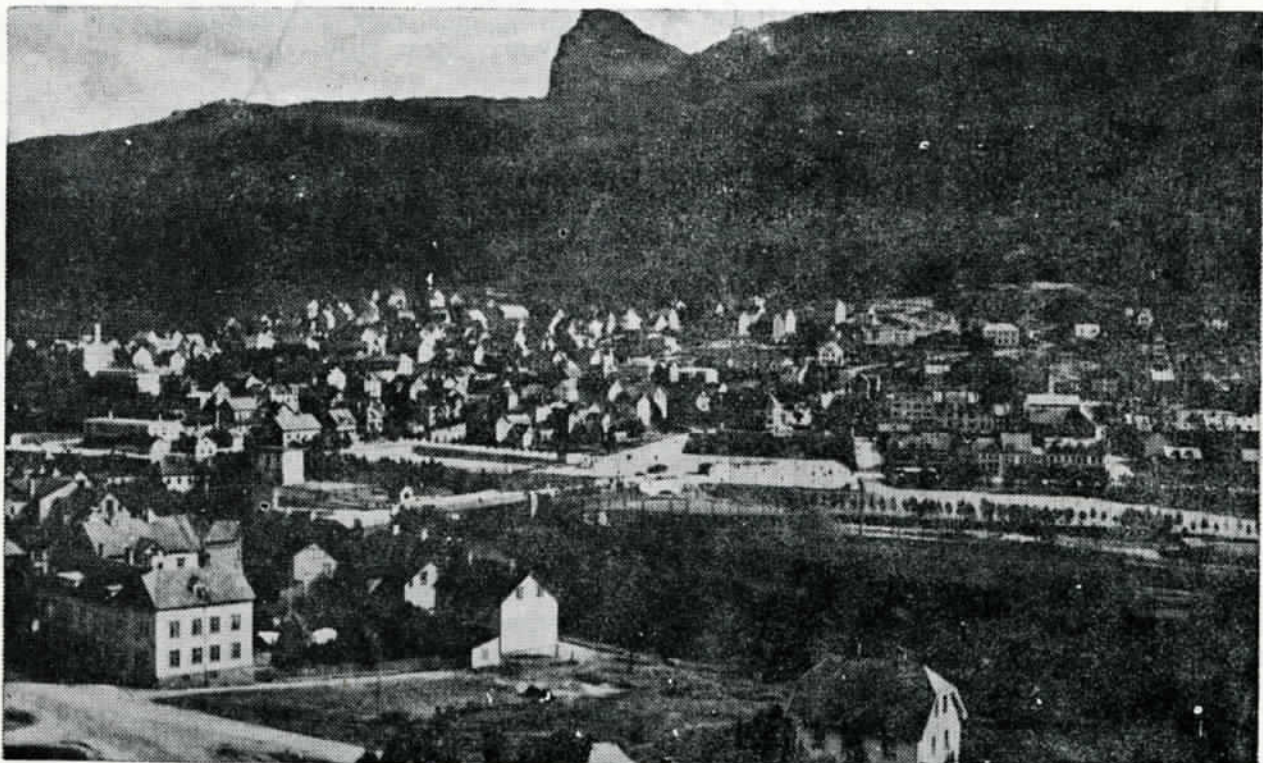
Maisteri Reijonen oli Karjalan poikia, syntynyt Nurmeksessa 1869, suorittanut ylioppilastutkinnon 1886 ja kandidaattitutkinnon 1893. Hän toimi »Päivälehdessä» toimittajana vv. 1891—98, sen jälkeen lehden taloudenhoitajana ja sitä kustantavan yhtiön isännöitsijänä. Tämän jälkeen hän siirtyi Kansallispankin Tampereen konttorin johtajaksi ja myöhemmin Tampereen Puuvillatehtaan konttoripäälliköksi ja apulaisjohtajaksi. Suomen itsenäistymisen jälkeen v. 1919 Reijonen siirtyi Suomen lähettilääksi Tallinnaan, jossa toimi vuoteen 1923 asti. Sen jälkeen hän oli Suomen ulkoministeriön arkistohoitajana eläkeikään saakka. Maisteri Reijonen harrasti nuoruudestaan asti kansa- ja kielitieteellisiä tutkimuksia julkaisten m. m. tutkielman Nurmeksens kielimurteesta. Valppaasti hän harrasti myöskin yhteiskunnallisia ja valtiollisia rientoja ollen Tampereella olonsa aikana useissa

kunnallisissa tehtävissä. Sortovuosina hän toimi passiivisen vastarinnan riveissä.

Vienan Karjalan sivistysasiat ovat olleet maisteri Reijoselle läheiset. Seuramme kunniajäsenenä ja pitkäaikaisena tilientarkastajana on hän voinut läheltä seurata työtämme ja sitä tukea. Vielä viime aikoina, jolloin hän ei terveydellisistä syistä voinut ottaa osaa seuran työhön, hän usein tiedusteli asioiden kehitystä.

Maisteri Reijosen suorittama työ Itä-Karjalan hyväksi ulottui laajemmallekin. Ollessaan Suomen edustajana Virossa hän teki suuria palveluksia Itä-Karjalan asialle. Elimmehän silloin aikaa, jolloin Karjalan vapautuminen pitkäaikaisesta orjuudesta oli esillä. Siksi eivät vain seuramme ympärillä olevat henkilöt, vaan paljoa laajemmatkin itäkarjalaispiirit kiitollisin mielin muistavat Erkki Reijosta ja hänen Karjalan hyväksi suorittamaansa työtä. — Vainaja siunattiin haudan lepoon Krematoriossa t.k. 7 p:nä edustavan ystäväjoukon läsnäollessa. Seuramme puolesta laskivat seppeleen johtokuntamme jäsenet Pekka Mattinen ja W. Keynäs, jälkimäisen puheessa vainajan muistolle.

Narvik, ruotsalaisen rautamalmin vientisatama Norjassa, johon päätaistelut ovat siirtyneet.

Timo Manner †

Timo Manner.

Se, jolla on tilaisuus tutustua seuramme vaiheisiin sen perustamisesta asti, toteaa *Timo Mannerin* nimen esiintyvän usein seuramme asiakirjoissa. Mutta vasta se, joka on ollut hänen kanssaan mukana tässä työssä, tietää paljon enemmän siitä, mitä kaikkea tuohon Timo Mannerin työosuuteen sisältyy. Asiakirjat sanovat hänen olleen seuramme edeltäjän, Vienan Karjalaisten Liiton, perustajana ja tukipylväänä ollessaan Liiton johtokunnan jäsenenä sen perustamisesta eli v:sta 1906 asti vuoteen 1917, jolloin Liiton nimi muutettiin Karjalan Sivistysseuraksi. Nämä Liiton toimivuodet olivat kovia taistelujen vuosia, jolloin Karjalan johtomiehiltä vaadittiin suurta tarmoa, rohkeutta ja ennen kaikkea uhrimieltä. Olihan vastassa sekä täällä Suomessa että rajan takana Itä-Karjalassa, johon Liiton toiminta kohdistui, Venäjän valtiomahti, joka käytti venäläistämistyössä apunaan Karjalassa toiminutta kirkkosta katolista kirkkoa ja koululaitosta. Ei ollut helppoa niissä oloissa tehdä rajan takana kansallista herätystyötä ja kuitenkin sitä tehtiin. Timo Mannerin osuus tässä työssä on sekä harras että antoisa ja hänkin sai myöhempinä vuosina todeta Liiton työn kantaneen kauniita hedelmiä.

Kun sitten Liiton nimi v. 1917 muutettiin Karjalan Sivistysseuraksi, jäi Timo Manner edelleen lähes kymmeneksi vuodeksi seuran johtokuntaan ollen vv. 1917—1919 myös johtokunnan puheenjohtajana. Näinä vuosinahan elettiin Itä-Karjalassakin vaiherikkaita vuosia ja Timo Manner teki osaltaan voitavansa myöskin heimonsa vapauspyrkimysten hyväksi. Tämä tapahtui sekä aseellisen avunannon järjestämisessä että poliittisena toimintana ulospäin.

Timo Mannerin elämänvaiheet ovat lyhyesti seuraavat: Hän oli syntynyt Uhtualla helmikuun 22 p:nä 1874, tullut jo nuorena Suomeen ollen aluksi toiminiimi Ivan Mitrofanoffin Laihialla olevassa pääliikkeessä liikeapulaisena, mutta perusti sitten myöhemmin yhdessä toisen karjalaisen, samassa liikkeessä palvelleen Juho Tannerin kanssa yhteisen liikkeen aluksi Laihialle, josta se sitten muutettiin Vaasaan. Täällä liike laajeni ennenpitkää suureksi kangastavarain tukkuliikkeeksi. Viime vuosina oli hänellä sekatarvaliike Virtain Tulijoella. Hän kuoli vaikean taudin runtelemana v.k. 8 p:nä Virroilla 66 vuoden ikäisenä.

Veijo Mannerin

Veijo Manner.

nimi on viime numerossamme julkaisemassamme itä-karjalaisten sankarivainajien luettelossa. Nyt meillä on tilaisuus antaa vainajasta lisätietoja. Res. vänrikki Veijo Manner syntyi Laihialla heinäkuun 1 p:nä 1910, kävi koulua Vaasan suomalaislyseossa ja tuli siitä ylioppilaaksi v. 1930. Sen jälkeen hän meni vapaaehtoisena sotapalvelukseen, jossa suoritti RUK-kurssin päästen siellä vänrikiksi. Hän luki yliopistossa yhden lukuvuoden ajan lääketiedettä ja antautui sitten liikealalle toimien useiden liikkeiden kauppaedustajana. Kun sitten uhanalainen isänmaa häntäkin kutsui, oli hän heti valmis astumaan riveihin saavuttaen sankarikuoleman vähää ennen Suomen ja Venäjän rauhantekoa kunnian kentillä kauniissa Karjalassa.

Viime numerossamme olleiden karjalaisten sankarivainajien luettelossa mainittiin myös tunkualainen *Vänö Salminen*. Nyt saimme iloksemme kuulla, ettei hän ole kaatunut, vaikka onkin vaikeasti haavoittunut. Hyviä toivoita on kuitenkin hänen paranemisestaan.

Vapaaehtoinen sotamies *Paavo Jakoblev*, synt. maaliskuun 13 p:nä 1922 Sammatissa, kaatui Kuhmossa maaliskuun 5 p:nä 1940.

Timo Mannerin heimonsa hyväksi suorittama työ tulee kauniina säilymään. Emme yksin me, hänen taisteluveroinensa, paljasta päätämme hänen muistolleen, vaan sen tekevät monet kymmenet itäkarjalaisentyiset nuorukaiset ja neitokset, jotka ovat saaneet seuramme kautta opintoapurahoja Timo Mannerin tätä tarkoitusta varten seurallamme lahjoittamasta pysyvästä rahastosta. Sen sijaan, että hän olisi saanut nähdä heimonsa vapautumisen, johon hän niin lujasti uskoi ja jonka hyväksi työtä teki, hän sai kokea vielä ennen kuolemaansa raskaan surun Karjalan heimon kohtalosta. Lisäksi tuli tieto oman pojan sankarikuolemasta.

Se joukko, joka neljäntäkymmentä vuotta sitten alotti Itä-Karjalaan kohdistuvan herätystyön, harvenemistaan harvenee. Mutta se joukko luottaa siihen, ettei heidän työnsä joudu hukkaan eikä loppu, vaan että heidän tilalleen astuu uusia karjalaisvoimia, jotka tahtovat alotettua tietä kulkien pitää korkealla sitä puhdasta lippua, jonka nämä heimomme perustyöntekijät kerran nostivat liehumaan.